

Jednota sama nebude se stavět do pózy vzorné, nevinně trpící církve. Uslyšíme vyznání jejích vin, ale i bezpečný výraz ujištění, že při všech nedostacích putuje cestou, kterou jí ukázal její Pán a o níž jí zaručil, že vede k životu.

Útok proti Bratřím započal *Dr Käsebrod* několika listy, jejichž adresátem a terčem učinil Lukášova bratra, lékaře M. Jana Černého. Svým uměním, osvědčeným mimo jiné u manželky Viléma z Pernštejna, získal si B. Černý důvěru obou manželů. I Käsebrod se na něho v nemoci obrátil nevěda, že je Bratr. Když se o tom dověděl dodatečně, zaútočil na něho veřejnými listy, jimiž jej chtěl odhalit jako kacíře a sobě dodat slávy učeného obhájce víry [1500–1501]. Černý mu nezůstal dlužen vážnou odpovědí.

Současně se pokusil o akci proti Bratřím papežský inkvizitor *Jindřich Institoris*, vyslaný do českých zemí snad právě na zprávy o hrozivém vzestupu Bratří. Jde o téhož dominikána, jenž tak neblaze proslul svým spisem o čarodějnicích *‘Malleus maleficarum’*. Bratři přijali jeho výzvu k disputaci, k níž do Olomouce poslali B. Tůmu Přeloučského a B. Vavřince Krasnického. Chtěl je oslnit zkazkami o zázračné svatosti italských světců a světic. Ovšem že je nepřesvědčil. Opakováním nesmyslných pomluv o Bratřích [že přijímají v podobě mouchy do úst ďábla, jenž je učí moudrosti, že konají nestoudná noční shromáždění] oslabil u soudných a Bratří znalých lidí účín spisů, které pak proti nim vydal. Bratři jej odbyli ironií. B. Vavřinec mu slíbil, že se stane katolíkem, dokáže-li mu Institoris, že římská církev není nevěstkou z Apokalypsy. B. Tůma připomenul ve spise panu Albrechtovi ze Šternberka [1502] ono Institorisovo vypravování o mocné svatosti italských světců a navrhl, ať tedy osvědčí ti svatí lidé sílu svých modliteb na křížácké výpravě proti Turkům.

Situace zvažněla, když nepřátelé získali přední zemské úřady v Čechách s *Albrechtem z Kolovrat* jako nejvyšším kancléřem v čele a oživilo otázku církevní, v níž stále ještě šlo o uznání kompaktát a o opatření českého království arcibiskupem. Zemský sněm a pražští mistři přitom slibovali, že se za vedení arcibisku-

pova příčiní o vyhlazení kacířů. Vilém z Pernštejna a Jan ze Šelnerberka, oba rovněž zemští úředníci, nevyvážili svým protestem vliv královny a nejvyššího kancléře, takže 5. července 1503 král nařídil radám královských měst, jimž byl bezprostředním pánem, aby kacíře vyhledávali a trestali. Dalšími rozkazy ukládal upálit bratrské kněze, kteří svého učení neodvolají, a ostatní Bratry vypovědět z měst. Zároveň psal administrátoru podobojí M. Pavlovi ze Žatce, ať se postará, aby se po českých a moravských kostelích kázalo proti Bratřím, které královské listy líčily jako bludaře škodlivější nad Turky. Aby rozkaz nabyl platnosti i na šlechtických panstvích, byl svolán český sněm na 30. září, jenž měl přijmout královskou předlohu v tom smyslu. Nedůvěra mezi katolickými a husitskými stavy způsobila spolu s vlivem panských ochránců Bratří, že byla přijata zmírněná usnesení: zákaz veřejných bratrských shromáždění a výslech zástupců Bratří, které slíbili jejich páni Kostka z Postupic a Jan ze Šelnerberka postavit před pražskou konsistoř k napravení.

Obětí persekuce, která se místy rozpoutala, bylo toho roku šest prostých *Bratří z Oujezda* u Domažlic. Dal je v Boru u Tachova upálit Krištof ze Švamberka, známý nedávným potlačením lidového povstání proti kruté vrchnosti. Sedmý z Bratří uprchl. Jedncmu ze šesti byla nabídnuta lhůta k rozmyšlení, ale jemu nezdálo se tak dlouho čekat, že by tu rokuje, Bratři zmeškal; protož spolu s nimi na oheň šel. Starší Jednoty oznámili sborům jejich mučednictví listem, v němž chválí Boha za milost, že je učinil vytrvalými až do smrti. ‚Silnět jest zajisté milování Boží jako smrt, kteréž pochází z pravé víry v něho, anobř ještě silnější nežli smrt, poněvadž ani život ani smrt nemuž odložití volených Božích od lásky té, kteráž jest v Kristu Ježíši, Pánu našem. Toť jest zajisté milost a láska učinila, aby vaši i naši bratři v Kristu Pánu milí raději smrti těžké i utrpení podstoupili, nežli by od toho dobrého, co jim dal Pán Bůh ten čas dobrého poznati, odstoupili... Budiž z toho chvála Pánu Bohu, na věky požehnánému, jenž dává vítězství svatým svým ve krvi svědectví Syna svého.‘ [Akty V. 316.] Nepřátelé mluvili pak o Bratřích, že borské mučedníky ctí zvláštní poctou jako světce. Jiní Bratři